

ВЕСТИ

Търкаланъ, Патаранъ и Грухталанъ на разходка

50-годишният юбилей на Садовското училище. На 1-й октомври т. г. Садовското земеделско училище отпразднува 50 годишнината от откритието си.

Поменъ за народния поетъ. Н 22 септ. т. г. въ църквата „Св. София“ се отслужи панихида, по случай 12 годишнината от смъртта на народния поетъ Иванъ Вазовъ.

Втори класъ се открива тази годин при прогимназията въ гр. Мостани.

Гроздовата седмица ще трае от 24 т. м. до 1 октомври. Ще се държат сказки, беседи въ училища и др. з пропаганда на гроздето и гроздови сокъ.

Наредено е до всички учители, лѣкари, свещеници, войскови и трудовашки началници да държатъ беседи предъ ученици, войници, трудоваци и др. за стопанското и лѣчебно значение на гроздето.

Въ провинцията сж образувани подкомитети за сжщата пропаганда.

Представямъ ви момчето Търкаланъ съ другаритѣ му: Патаранъ и Грухталанъ. Отиватъ на разходка съ джъдобранъ.

Ей Патаранъ набързо го разтвори — Но духна вѣтеръ, — ха, ще го събори И Патаранъ се разлюлъ, като пиянъ.

Следъ туй се дигна катъ аеропланъ надъ блатото. Но Патаранъ веднага седна въ своя джъдобранъ и викна: тичай, братко Търкаланъ!

И плувна Патаранъ като вѣвъ лодка. Водата бѣше, слава Богу, тиха, та лесно го спасиха... Така се свърши днешната разходка

Сънятъ на султана

(Приказка)

Единъ день при стария ходжа Рамаданъ дошелъ развѣлнуванъ придворниятъ джелатинъ и викналъ:

— Голѣмо нещастие, ходжа! Изпратенъ съмъ нарочно при тебе. Онази вечеръ на султана се присънило нѣкакво печено ядене, което нѣмало нито начало нито край. Султанътъ сега иска да му се намѣри такова ядене. Сто души мѣдрецъ, повикани нарочно за това въ двореца, казаха, че такова ядене нѣма и не може да има. Султанътъ много се разсърди и заповѣда да ги накажатъ. Вчера нѣкой му казалъ, че само ти си толкова уменъ, та ще можешъ да намѣришъ такова ядене. И той ме изпрати при тебе. Дава ти три деня срокъ. Ако не успѣешъ, ще ти вземемъ главата!

Щомъ джелатинътъ си излѣзълъ, Рамаданъ-ходжа падналъ на колѣне и започналъ да се моли на Аллаха, да му даде умъ и разумъ, дано открие това пусто ядене, което се присънило на султана.

Сетне Рамаданъ-ходжа разтворилъ дебелиятъ стари книги и започналъ да търси нѣма ли въ тѣхъ казано нѣщо за такова ядене безъ начало и безъ край.

Два деня и две ноци челъ Рамаданъ-ходжа, но не можалъ нищо да намѣри въ книгитѣ.

На третия день рано сутринта слънчевитъ лѣчи се промушили презъ прозореца и казали на ходжата:

— Остави книгитѣ! Вземи ситото, сѣй брашно, замѣси тѣсто и го печи. Това ще те спаси.

Гребналъ ходжата ситото, приготвилъ брашното, замѣсилъ тѣстото, мѣсилъ го, стискалъ го съ часове — па като не знаелъ какво да прави по-нататѣкъ, изплелъ отъ тѣстото едно вѣже. И го мачкалъ и си приказвалъ:

— Дали ще успѣя нѣщо да сторя, или ще увисна утре на вѣжето?

Не щешъ ли, внезапно се достѣтилъ и свилъ двата края на това вѣже отъ тѣсто, па ги залепилъ единъ за другъ. Веднага хвърлилъ залепеното така тѣсто въ фурната, изпекълъ го и още топло-топло занесълъ го на султана. Поклонилъ се и рекълъ:

— Господарю, ето ти изпечено ядене, което нѣма нито начало, нито край. Приеми го и дай заповѣдъ да се нарече „кравай“.

Султанътъ скочилъ зарадванъ и извикалъ:

— Наистина, това е чудесно! Твоего изобретение отговаря точно на моя сънъ. — И му далъ трикесии съ пари.

Отишелъ си ходжата веселъ и цѣлъ животъ разказвалъ какъ случайно успѣлъ да измисли днешнитѣ наши кравайчета и гевречета.

ЗАДАЧА отъ бай Станю Познавача

Татунчо — нали е известенъ пакостникъ — този пътъ не ме чакалъ въ редакцията, както бѣхме се наговорили ужъ, ами отишелъ самъ преди мене у бай Станю. Да се покаже ужъ по-ревностенъ!

Като влѣзохъ въ коридора, чухъ разговора имъ и гърлестия смѣхъ на бай Станя.

— Ела, ела да видишъ твоя Татунчо, — извика бай Станю, щомъ ме видѣ, — да го видишъ какъ решава задачи, какъ се поти и пресмѣта.

— Е, то се знае, бай Станю, — рекохъ азъ, — ако му задавашъ мѣчни задачи...

— Абе не сж мѣчни, — каза бай Станю, — ами на Татунча не му работи твърде акѣлтъ...

И пакъ започна да се смѣе:

— Ужъ ще го правимъ професоръ, пъкъ той...

— Ба! — извика Татунчо. — Азъ ако стана професоръ, нѣма да бѣда по математика! Ще стана по философия!

— Ха! — рече бай Станю. — Още по-зле! Ти, за да станешъ философъ, трѣбва да имашъ остъръ умъ, бързо викиване и достѣтливост. Нали все за това ви говоря отъ лани насамъ! Пъкъ ти, Татунчо, днесъ, като ти задавамъ такива лесни задачи, гледамъ те какъ се пѣнкавишъ, та ме хваща смѣхъ... Ха-ха-ха! За най-прости работи какъ се мѣчишъ, като грѣшенъ дяволъ...

— Но, бай Станю, чакай! — извика Татунчо. — Ще ти се разсърдя. Азъ разрешихъ всичко, каквото ми зададе. Защо ми се смѣешъ? Разрешихъ всичко най-правилно, споредъ аритметиката...

Ето на, питай и Пжтечка, ако искашъ...

— Наистина, бай Станю, я ми кажи, какви задачи си ми задавалъ? — попитахъ азъ.

— Много лесни, бе Пжтечко. Ти веднага ще ги разрешишъ.

— Хайде да видимъ какъ ще ги разреши Пжтечко, — каза Татунчо.

— Чисто и просто, докато те чакаме да дойдешъ, рекохъ да се позанимаваме малко съ Татунча. И го запитахъ: я ми кажи, Татунчо, колко прави една и половина трети отъ сто.

— Е? — извикахъ азъ. — Че това е

много лесно. Искашъ ли да го реша азъ? Ей-сега, на умъ, безъ никакво пѣнкаване. Една и половина трети отъ сто? Една трети отъ сто прави трийсетъ и три и една трета, а половината отъ третината е една шеста: значи — шестнайсетъ и четири шестсти. Събираме трийсетъ и три и една трета, което е все едно две шестсти, съ шестнайсетъ и четири шестсти. Получаваме значи всичко четирийсетъ и деветъ и шестъ шестсти — или педесетъ!

— Точно! И азъ така го разрешихъ! — извика Татунчо.

— Всичко туй е вѣрно, — каза бай Станю. — Но вие разрешихте задачата може би случайно. Я ми кажете, колко ще бѣде една и половина трети отъ двесте и четирийсетъ?

— Че то е сжщото, бай Станю. По сжщия начинъ ще го пресмѣтна, както одева. Та и това ли е задача, която може да затрудни нѣкого? Дай ми моливъ и хартия, па ми кажи, ако искашъ, и петзначно число.

— Така де! Мене именно затова ме е смѣхъ и казвамъ, че не ви бива, колкото и да се перчите. Ето, ти искашъ моливъ и хартия, а пъкъ азъ тия задачи ги решавамъ, колкото и да е голѣма цифрата, вътре въ петъ секунди!

— Не може да бѣде! — извикахъ азъ. — Хайде тогава: кажи ми колко прави една и половина трети отъ... 48,000,280.

Безъ дори да мисли и петъ секунди, бай Станю каза веднага цифрата и когато азъ взехъ моливъ и хартия, та пресмѣтнахъ, въ продължение на не помалко отъ петъ минути, резултатътъ се оказа вѣренъ. Чудно нѣщо!

— Кажи ми тогава, бай Станю, колко е една и половина трети отъ 64,560,000 — а сетне, отъ 600,444,222.

Пакъ тѣй веднага бай Станю каза две цифри, които, следъ като проверихме, оказаха се вѣрни.

Ние съ Татунча останахме като втресени.

Бай Станю се посмѣ пакъ надъ нашето слабосилие и рече:

— Всѣко нѣщо си има леснина, момчета. И въ този случай въпросътъ е за достѣтливост. Вие не можете да разберете, какъ азъ решавамъ веднага тѣзи задачи, за които вие пресмѣтате съ моливъ цѣли десетки минути... Хайде, ако искате, напишете тази работа въ „Пжтека“ и запитайте малкитѣ пжтечковци, кой може се достѣти каква е моята тайна въ този случай. Който се достѣти, подарете му пакъ нѣкоя книжка.

Така се свърши този пътъ нашето гостуване при бай Станя.

Отъ третия брой започва „Янъ Бибианъ на луната“.

Живата азбука

Опитайте и съ другитѣ букви

МАЙКИ, тази година имате щастливия случай да станете абонатки на най-новото домакинско списание

Домакия и майка

което ще ви даде 10 художествени броя, 9 романи и повести отъ Джекъ Лондонъ, 1 полезна книга за всѣка майка, 25 готови рѣзани кройки, 10 цвѣтни килимчета, 10 приложения съ увеличени модели и 1 оригиналенъ виенски подарѣкъ.

Срокъ за записване до 5 октомври Г ишенъ абонаментъ 140 лева. Записвания абонатки за София: ред. кцията, на Царъ Освободителъ 8, при книжарницата Д. Златевъ — Графъ Игнатиевъ 34 и при Велчевъ „Лега Базаръ“.

Всички суми се внасятъ по чекова смѣтка 975 на адресъ: сп. Домакия и майка, Ц. Освободителъ 8 — София